Spis 2 Azs 49/2007 byl spojen se spisem číslo 2 Azs 45/2007 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právních věcech žalobců: a) **A. A.**, b) nezl. **N. A.**, zast. zákonnou zástupkyní ad c), c) **Z. A.**, d) nezl. **L. A.**, zast. zákonnou zástupkyní ad c), e) nezl. **A. A.**, zast. zákonnou zástupkyní ad c); žalobkyně a), b) právně zast. JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem v Brně, Bartošova 4, žalobci c), d), e) právně zast. JUDr. Martinem Šmerdou, advokátem se sídlem v Brně, Vránova 39; proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně ad a) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 11. 2006, č. j. 56 Az 172/2006 - 49, kasační stížnosti žalobkyně ad b) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 11. 2006, č. j. 56 Az 173/2006 - 49 a kasační stížnosti žalobců ad c), d), e) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 11. 2006, č. j. 56 Az 171/2006 - 53,

t a k t o :

I. Kasační stížnosti **s e o d m í t a j í** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

III. Odměna advokátky JUDr. Pěvy Skýbové **s e u r č u j e** částkou 11 424 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

IV. Odměna advokáta JUDr. Martina Šmerdy **s e u r č u j e** částkou 14 137,20 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci jako stěžovatelé brojí včas podanými kasačními stížnostmi proti shora označeným rozsudkům Krajského soudu v Brně, kterými byly zamítnuty jejich žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 5. 2006, č. j. OAM-935/VL-20-BE01-2005, č. j. OAM-937/VL-20-BE01-2005, č. j. OAM-932/VL-20-BE01-2005, jimiž jim nebyl udělen azyl s odkazem na § 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona

č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a bylo vysloveno, že se na ně nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Rozsudky krajského soudu pak vycházely z toho, že stěžovatelé nenaplnili žádnou ze zákonných podmínek pro udělení azylu a že rozhodnutí žalovaného byla vydána na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci, v souladu se zákonem a byla přesvědčivě odůvodněna.

Po shledání přípustnosti kasačních stížností stěžovatelů podle § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), rozhodl zdejší soud, že za dané situace, kdy stěžovatelé jsou matka a její čtyři potomci, přičemž tři z dětí jsou nezletilci a čtvrté zletilosti nabylo teprve před nedávnem, navíc když stěžovatelé společně opustili zemi původu, ve stejný den všichni požádali o udělení azylu a v České republice žijí spolu, je vhodné postupovat podle § 39 odst. 1, § 120 s. ř. s. a spojit věci ke společnému projednání. Tak bylo učiněno rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 2 Azs 45/2007 - 84. Následně se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasačních stížností (§ 104a s. ř. s.), tedy otázkou, zda kasační stížnosti svým významem podstatně přesahují vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musely by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnosti odmítnuty jako nepřijatelné. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.

Námitky stěžovatelek a), b) subsumovatelné pod důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. míří na to, že jim měl být udělen azyl ve smyslu § 12 zákona o azylu. Pro udělení azylu svědčilo to, že otci stěžovatelek bylo vyhrožováno pro jeho členství v politické straně, v zemi původu dochází k národnostní nesnášenlivosti a k pronásledování lidí, v zemi panují neudržitelné politické poměry a je tam také nedostupná lékařská péče. Rodina by byla v případě návratu vystavena nebezpečí hmotné nouze a matka stěžovatelek by patrně nesehnala práci. Další námitky stěžovatelek a), b) odpovídají důvodům kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatelky totiž tvrdí, že nebyly ve správním řízení pravdivě shromážděny podklady pro rozhodnutí, zejména poznatky o zemi původu stěžovatelek a nebyl obstarán spis ve věci jejich otce.

Námitky stěžovatelů c), d), e) odpovídají důvodům kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatelé uvádějí, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech. Správní orgán totiž konstatoval, že se stěžovatelé nedomáhali ochrany práva u orgánů v zemí původu. Ze spisu je přitom patrno, že je možné se v zemi původu stěžovatelů domoci ochrany před perzekucí, avšak nejsou známy zkušenosti s touto ochranou, takže nelze komentovat četnost podání ani objektivitu při jejich vyřizování. Další vada v řízení před správním orgánem spočívala v tom, že správní orgán nevzal při úvaze o udělení humanitárního azylu v potaz to, že stěžovatelé podle tradic musí navštěvovat hrob svého otce, resp. manžela, který je pohřben v České republice. Uvážení nebylo úplné, jelikož správní orgán jen konstatoval, že návštěvy hrobu lze zařídit i jinak než udělením azylu. Žalovaný měl také z tohoto hlediska komplexněji zvážit, že manžel, resp. otec stěžovatelů je po smrti. Tuto skutečnost žalovaný nevzal v potaz v souvislosti s ostatními okolnostmi, ale hodnotil ji separátně. Právě z důvodů nedokonalé úvahy nad udělením humanitárního azylu považují stěžovatelé svou kasační stížnost za významně přesahující jejich vlastní zájmy.

Z uvedených důvodů navrhují všichni stěžovatelé napadený rozsudek zrušit a vrátit věc Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Na námitky obsažené v kasačních stížnostech dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů. Z námitek stěžovatelek a), b) směřujících proti tomu, že soudem nebyla správně posouzena právní otázka udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jakož i ze správního spisu je patrné, že vyhrožování, z něhož měly stěžovatelky obavy, bylo vedeno nikoliv ze strany orgánů veřejné moci. Otázkou vyhrožování ze strany soukromých osob a tvrzené nedostatečné ochrany ze strany státních orgánů se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, nebo v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 4 Azs 25/2003-80, v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36 a v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, všechny dostupné na www.nssoud.cz. Dále stěžovatelky namítají, že jim měl být azyl udělen z důvodů, které lze klasifikovat jako důvody ekonomické (hmotná nouze, nedostatek zaměstnání, nedostatečně vyspělá sociální a zdravotní síť v zemi původu). Námitkami tohoto druhu se Nejvyšší správní soud zaobíral rovněž v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65 či v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, oba dostupné na www.nssoud.cz. I k námitkám stěžovatelek na to, že správní orgán neopatřil všechny podklady pro rozhodnutí, se již zdejší soud vyjadřoval, a to např. v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004-37 či v rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 20/2003-34, oba dostupné na www.nssoud.cz. Obecně se pak k rozsahu zjišťování skutečností v řízení o udělení azylu a k povinnosti správního orgánu provádět dokazování Nejvyšší správní soud vyjadřoval již mnohokrát, např. v rozsudku ze dne 13. 7. 2006, č. j. 2 Azs 207/2005-66, www.nssoud.cz.

K námitce stěžovatelů c), d), e), že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, uvádí zdejší soud, že se jí zabýval např. v rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 7 Azs 152/2004-31, www.nssoud.cz. A rovněž námitky na nesprávné posouzení humanitárního azylu posuzoval zdejší soud v mnoha svých rozsudcích. Účelem humanitárního azylu a přezkumem výroků rozhodnutí o této formě azylové ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, všechny www.nssoud.cz. Námitkou rodinných vazeb ve vztahu k humanitárním důvodům se pak Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasačních stížnostech. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasačních stížností k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnosti svým významem podstatně nepřesahují vlastní zájmy stěžovatelů. Soud shledal proto kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnými a odmítl je.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovatelům byli pro řízení o kasačních stížnostech ustanoveni zástupci advokáti; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce stěžovatelek a), b) za dva úkony právní

služby – převzetí a příprava věci včetně studia spisu a písemné podání soudu týkající se věci samé – ve věci stěžovatelky a) a další dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci včetně studia spisu a písemné podání soudu týkající se věci samé – ve věci stěžovatelky b). Všechny úkony byly učiněny před spojením věcí, takže odměna za ně se vypočte v plné výši částkou 4x 2100 Kč a 4x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), celkem 9 600 Kč. Vzhledem k tomu, že advokátka stěžovatelek a), b) prokázala, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 1824 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 11 424 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Ustanovený zástupce stěžovatelů c), d), e) požádal o odměnu za tři společné úkony právní služby ve smyslu § 12 odst. 4 advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, studium spisu a písemné podání soudu) a náhradu hotových výdajů. V daném případě není sporu o tom, že advokát studoval spis, ani o tom, že podal doplnění kasační stížnosti. Žádným způsobem však nedoložil své tvrzení, že proběhla první porada s klientem, která je v rámci právního úkonu převzetí a příprava zastoupení předpokládána ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Vzhledem k tomu je třeba za převzetí a přípravu zastupování považovat právě až studium spisu, které v daném případě nahrazuje první poradu s klientem. Soud proto určil odměnu advokátovi stěžovatelek c), d), e) za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci včetně nahlížení do spisu a písemné podání soudu týkající se věci samé – částkou 6x 2100 Kč při snížení o 20 % při společném zastoupení tří osob a 6 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem 11 880 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát stěžovatelů c), d), e) prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 2257,20 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 14 137,20 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu